

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 295/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. L., B., zastúpeného advokátkou JUDr. O. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho

- základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I a jeho rozsudkom č. k. 15 C 127/2005-264 z 31. januára 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením sp. zn. 1 Cdo 145/2010 z 25. marca 2011,

- práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I a jeho rozsudkom č. k. 15 C 127/2005-264 z 31. januára 2008, postupom Krajského súdu v Bratislave a jeho rozsudkom č. k. 14 Co 497/2008-322 z 11. mája 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením sp. zn. 1 Cdo 145/2010 z 25. marca 2011 a

- základného práva na verejné prerokovanie vecí v jeho prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I a jeho rozsudkom č. k. 15 C 127/2005-264 z 31. januára 2008 a postupom Krajského súdu v Bratislave a jeho rozsudkom č. k. 14 Co 497/2008-322 z 11. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2011 doručená sťažnosť Ing. T. L., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. O. K., B., vo veci namietaného porušenia

- základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) a jeho rozsudkom č. k. 15 C 127/2005-264 z 31. januára 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uznesením sp. zn. 1 Cdo 145/2010 z 25. marca 2011 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“),

- práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu a jeho rozsudkom, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a jeho rozsudkom č. k. 14 Co 497/2008-322 z 11. mája 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením a

- základného práva na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a jeho rozsudkom a postupom krajského súdu a jeho rozsudkom.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ podal dňa 04. 05. 2005 Okresnému súdu Bratislava I návrh na začatie konania v právnej veci navrhovateľa: Ing. T. L., B. proti odporcovi: Ú., B., o porušení zákazu diskriminácie z dôvodu nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania podľa § 3 ods. 4 zákona o štátnej službe, ktorá bola vedená na tomto súde pod č. k. 15 C 127/2005...

Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. 15 C 127/05-264 zo dňa 31. 01. 2008 predmetný návrh sťažovateľa zamietol v celom rozsahu...

Sťažovateľ sa v zákonnej lehote odvolal...

Následne prvostupňový súd písomne vyzval sťažovateľa dňa 27. 03. 2008, aby oznámil súdu či súhlasí, aby odvolací súd vo veci rozhodol bez pojednávania ...

Na to sťažovateľ písomne oznámil súdu v stanovenej lehote, dňa 04. 04. 2008, že nesúhlasí, aby odvolací súd vo veci rozhodol bez pojednávania...

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 14 Co 497/2008-322 zo dňa 11. mája 2010 potvrdil citovaný rozsudok Okresného súdu Bratislava I..., pričom však nerešpektoval nesúhlas sťažovateľa, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá bez pojednávania...

Sťažovateľ... 14. 07. 2010 podal dovolanie v predmetnej právnej veci...

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd, svojim uznesením č. 1 Cdo 145/2010 zo dňa 25. 03. 2011 (doručené 30. 05. 2011) rozhodol, že dovolanie odmieta a to z dôvodu, že dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, nie je procesné prípustný...

Sťažovateľ... predložil generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky podnet na predloženie mimoriadneho dovolania...

Krajská prokuratúra Bratislava preskúmala z poverenia generálneho prokurátora SR spis Okresného súdu Bratislava I a... zistila, že zákonné dôvody na podanie mimoriadneho dovolania nie sú dané...

Samotný postup, konanie a rozhodnutie Krajskej prokuratúry Bratislava, považuje sťažovateľ za nepresvedčivé, neodborné, majúce všetky atribúty svojvoľného poučovania o vhodnosti predkladania mimoriadneho dovolania, ale najmä na nezáujem aplikovať skutočný stav veci so súdnou praxou o uplatnení väčšej právnej sily, ktorú predstavuje Ústava Slovenskej republiky oproti inkriminovanému ustanoveniu Občianskeho súdneho poriadku o možnosti vyhlásenia rozsudku bez uskutočnenia odvolacieho konania...“

Sťažovateľ k porušeniu základných a iných práv krajským súdom uviedol:

«V predmetnej právnej veci sa uskutočnilo dňa 31. 01. 2008 súdne konanie, v ktorom bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred týmto súdom vtom smere, že nebolo mu umožnené predniesť návrhy a prednesy o merite veci, ktoré sťažovateľ predložil a doplnil súdu na jeho výzvu formou Doplnku č. 1/07. Tým došlo k porušeniu zásady ústnosti. Tieto

prednesy a návrhy vrátane priložených rozhodujúcich listinných dôkazov boli bezdôvodne neakceptované súdom, neboli ich časti prečítané resp. neboli s nimi oboznámení prítomní účastníci konania. Táto skutočnosť nebola zaznamenaná v zápisnici o pojednávaní i napriek tomu, že sťažovateľ o to žiadal.

Súd nemal záujem preskúmať a podrobiť dokazovaniu uvádzané skutočnosti a okolnosti potvrdzujúce diskriminujúce postavenie sťažovateľa u odporcu ako osoba nežiaduca s porušovaním zásady rovnakého zaobchádzania, ktoré sú uvedené v Doplnku č. 1/07 v návrhu predmetnej žaloby vrátane príslušných listinných dôkazov.

Súd prvého stupňa pochybil vo vzťahu k predmetnému výberovému konaniu (č. VK 4/24/01/2004), čím došlo k nasledujúcim porušeniam zákonnosti:

Obsah odborného testu neobsahoval otázky určené podľa § 1 ods. 1 vyhl. ÚŠS č. 93/2003 Z. z. a to otázky o ústavnom zriadení, o organizácii štátnej správy, z príslušného odboru štátnej správy – zákon o sťažnostiach. Naopak, v rozpore s § 1 ods. 2, § 5 ods. 4 citovanej vyhlášky, odborný test obsahoval otázky, ktoré neboli vhodné vzhľadom na povahu povinností, ktoré má sťažovateľ ako štátny zamestnanec vykonávať v štátnej službe v odbore štátnej služby 1.07 Kontrola, sťažnosti a petície, vnútorný audit.

Preto tvrdenie súdu a právny názor samosudkyne uvedený na strane 6, druhý odsek v odôvodnení rozsudku, citát: „Námietky diskriminácie ohľadom obsahu odborných testov, že na výberovom konaní pre úsek kontroly boli pre riaditeľov zostavené otázky z 10-tich zákonov a vo výberovom konaní ktorého sa zúčastnil navrhovateľ boli zostavené otázky z 15-tich zákonov, že test obsahoval otázky, ktoré do odboru štátna služba 1.07 kontrola, sťažnosti a petície, vnútorný audit, nepatria, chýbali otázky z Ústavy SR, organizácie štátnej správy, zo zákona o sťažnostiach, pričom odborný test bol cielene zostavený tak, aby ho nemohol úspešne absolvovať, súd vyhodnotil ako nedôvodné, nemajúce oporu v žiadnom zákone ani predpise.“, koniec citátu., považuje sťažovateľ za zavádzajúce, jednostranné v prospech odporcu, ale aj v rozpore s ustanoveniami § 1 ods. 1, § 5 ods. 4 vyhl. ÚŠS č. 93/2003 i § 15 zákona o štátnej službe. Tieto ustanovenia jednoznačne potvrdzujú a svedčia o tom, že samosudkyňa uviedla nepravdivé skutočnosti v odôvodnení rozsudku, lebo odborný test pre predmetné výberové konanie musel obsahovať tieto otázky, keďže majú oporu v citovaných zákonoch. Navyše vyhotovené poverenie vtedajšieho predsedu Úradu pre štátnu službu č. 2261/D/2004 zo dňa 22. 03. 2004 pre vtedajšieho vedúceho

služobného úradu odporcu, stanovuje, že pri realizácii predmetného výberového konania bola povinnosť postupovať podľa ustanovení zákona o štátnej službe a vyhlášky Úradu pre štátnu službu č. 93/2003 Z. z. A to sa zo strany odporcu nestalo, pričom samosudkyňa bezdôvodne, nesprávnym spôsobom vyhodnotila túto skutočnosť, odvolávajúc sa na neexistenciu zákona, či predpisu o povinnosti zaradiť do odborného testu označené zákony.

Ako dôkaz tohto tvrdenia sťažovateľa, (súčasťou tejto sťažnosti), sú tieto listinné dôkazy: Poverenie č. 2261/D/2004 na vykonanie výberového konania č. 4/24/01/2004 zo dňa 22. 03. 2004, vyhláška Úradu pre štátnu službu č. 93/2003, list predsedu ÚŠS č. ÚŠS-26029/2004 zo dňa 25. 05. 2004 o počte a zložení otázok pre výberové konanie na pozíciu - generálneho riaditeľa sekcie kontroly, list Úradu vlády SR č. KVSÚ-75/2004 zo dňa 31. 05. 2004 o celkovom počte otázok a zložení otázok pre výberové konanie na pozíciu: riaditeľ odboru hospodárskej kontroly sekcie kontroly, riaditeľa odboru metodickoprávneho sekcie kontroly (účastník bol sťažovateľ), riaditeľa odboru petícií a sťažností sekcie kontroly. Z týchto listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že odborné testy pre generálneho riaditeľa sekcie kontroly, riaditeľov odborov hospodárskej kontroly, petícií a sťažností sekcie kontroly obsahovali otázky z desiatich zákonov, ale odborný test pre riaditeľa metodickoprávneho sekcie kontroly obsahoval otázky z 15 zákonov a navyše z niektorých zákonov, ktoré neboli vhodné vzhľadom na povinnosti, ktoré má sťažovateľ vykonávať v štátnej službe príslušného odboru.

Zo strany samosudkyne došlo k porušeniu § 156 ods. 1 O. s. p. v tom, že rozsudok síce vyhlásila verejne s tým, že návrh sťažovateľa zamieta, ale celé odôvodnenie rozsudku oprela o zákon č. 365/2004 Z. z. (antidiskriminačný zákon), a to o ust. § 6. Celé súdne konanie bolo pripravené a vedené v duchu tohto zákona, samotné odôvodnené mala samosudkyňa vopred pripravené, avšak v písomnom doručení rozsudku svojvoľne sudkyňa zmenila odôvodnenie, neviazala sa týmto vyhlásením. Po vyhlásení rozsudku sťažovateľ oznámil samosudkyne, že pochybila, keď konanie i vyhlásenie rozsudku oprela o antidiskriminačný zákon, ktorý však mal účinnosť dňom 1. júla 2004, ale prejednaný skutok sa stal v marci 2004. Preto toto celé súdne konanie považuje sťažovateľ za neetické, zmätočné, nezodpovedajúce dokazovaniu v žalovanej veci, pričom nebol zistený skutočný stav veci v nadväznosti na platný právny režim.

Ako dôkaz o pochybení postupu samosudkyne, sťažovateľ predkladá v prílohe čestné prehlásenie prítomnej osoby (verejnosť) na tomto pojednávaní a vyhlásenie rozsudku o tom, že sudkyňa jednoznačne pochybila. Pre objektivnosť je potrebné uviesť, že odvolací súd s touto skutočnosťou – nezákonnosťou samosudkyne sa bezdôvodne nezaoberal a ani ju nevyhodnotil. Teda, ide o falošnú solidaritu zainteresovaných sudcov.

Zo strany samosudkyne došlo k ďalšiemu porušeniu zákona a to ust. § 117 ods. 1 O. s. p. tým, že súdne pojednávanie dňa 31. 01. 2008 neviedla tak, aby prispelo k spravodlivému rozhodnutiu. Neurobila vhodné opatrenia na úspešné vykonanie dôkazov. Prejavilo sa to najmä pri výsluchu dvoch svedkov, keď na konkrétne položené otázky navrhovateľom k merite veci, obidvaja svedkovia odpovedali vo väčšine prípadoch ako napríklad, neviem, na to si nespomínam, na to si nepamätám, neviem odpovedať, nie som schopný odpovedať, k tomu nemám, čo povedať, nie som si vedomý a podobne. Samosudkyňa vedome s tichým súhlasom podporovala tento neprijateľný, pochybný štýl výsluchu svedkov, nemala záujem zistiť skutočný stav veci, navodila situáciu, že tieto ich niektoré klamlivé odpovede dokonca uviedla v odôvodnení rozsudku, avšak moju reakciu na tieto vyjadrenia svedkov negovala a neuviedla ju v odôvodnení rozsudku.

Samosudkyňa porušila ust. § 118 ods. 3 O. s. p. tým, že na záver tohto súdneho pojednávania nepripustila a sťažovateľ nemohol ako účastník konania zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. S tým súvisí aj porušenie § 123 O. s. p. samosudkyňou v tom, že sťažovateľ ako účastník konania nemohol uplatniť právo vyjadriť sa k návrhu na dokazovanie a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali. Sťažovateľovi nie je známe napríklad, kedy a ako bolo vykonané dokazovanie, ktoré sa uvádza na strane 6, druhý odsek odôvodnenia rozsudku, že predmetné výberové konanie bolo v súlade s § 15 ods. 19 zák. č. 312/2001 Z. z., ďalej, že z vykonaného dokazovania má súd zato, že navrhovateľ nepreukázal také skutočnosti, z ktorých by bolo možné odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii tak, ako má na mysli § 13 ods. 3 zák. č. 311/2001 Z. z., pričom strana odporcu listinnými dôkazmi preukázala (akými?, kedy?), že nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania pri predmetnom výberovom konaní. Je nepochybné, že zákonnou povinnosťou odporcu je preukázať, že nedošlo k takémuto porušeniu zásady. To sa však nestalo a samosudkyňa vedome napomáhala odporcovi pri presadzovaní tohto pochybenia a nesúladu so zákonom...»

Sťažovateľ k porušeniu základných a iných práv krajským súdom ďalej uviedol:

„Odvolací súd, svojim postupom a konaním odňal sťažovateľovi... možnosť konať pred súdom. Prejavilo sa to v tom, že odvolací súd neumožnil sťažovateľovi v odvolacom konaní uplatniť svoje ústavné právo tým, že súd nerešpektoval obsah listu sťažovateľa zo dňa 09. 07. 2010, podľa ktorého vyjadril nesúhlas, aby súd v predmetnej právnej veci rozhodol bez verejného súdneho pojednávania. Odvolací súd i napriek tomu vo veci verejne vyhlásil rozsudok dňa 23. 09. 2010. Tak došlo k hrubému porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy ... čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Zrejme odvolací súd vedome nemieni rešpektovať ústavu a medzinárodný dohovor tým, že sa len alibisticky odvoláva na ust. § 214 ods. O. s. p., pričom je všeobecne známe, že Občiansky súdny poriadok má nižšiu právnu silu ako ústava či medzinárodný dohovor.

Ďalší vážny nedostatok zo strany odvolacieho súdu vidí sťažovateľ v tom, že odvolací súd vo svojom odôvodnení napadnutého rozsudku sa nevysporiadal s uvedenou skutočnosťou o tom, prečo nerešpektoval predmetný list navrhovateľa o uplatnení práva na verejné prerokovanie veci, a prečo rozhodol bez verejného prerokovania, pričom sťažovateľ sa ani nemohol vyjadriť ku všetkým údajne vykonaným, či stotožneným dôkazom odvolacím senátom.

Ak by odvolací súd rešpektoval uplatnené právo sťažovateľa na verejné prerokovanie a preskúmanie predmetnej právnej veci aj vo vzťahu k všetkým vzneseným námietkam v odvolaní, potom by odvolací súd mohol objektívne zistiť a vyhodnotiť skutočný stav právnej veci. A to sa opätovne nestalo odvolacím súdom.

Zrejme by k porušeniu zákonnosti nedošlo, ak by odvolací súd preskúmal a vyhodnotil všetky vznesené námietky, tak ako sú uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Aj táto skutočnosť jednoznačne svedčí o tom, že odvolací súd nepreskúmal v celom rozsahu odvolanie sťažovateľa a neviazal sa uvedenými dôvodmi odvolania, čím porušil ust. § 212 ods. 1 O. s. p.

Je nepochybné, že odvolací súd sa rutinným postupom stotožnil s nedostatočne zisteným skutočným stavom veci súdom prvého stupňa. Odvolací súd v rámci svojej preskúmačej činnosti sa nezaoberal s evidentnými porušeniami tohto súdu. Napríklad, že

sťažovateľ sa nemohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, že tento súd nekonal nestranne, súd postupoval závislé v prospech odporcu...

Sťažovateľ je toho názoru, že odvolací súd nemal rozhodnúť bez nariadenia odvolacieho pojednávania, nakoľko tým došlo k porušeniu § 123 O. s. p., keď navrhovateľ – sťažovateľ nemohol sa vyjadriť k všetkým dôkazom, ktoré vykonal odvolací súd, resp. nie je známe, na základe akých konkrétnych skutočnostiach dospel a stotožnil sa odvolací súd so zisteniami súdom na prvom stupni, keď predložené listinné dôkazy jednoznačne preukazujú, že tento súd nezistil správne skutočný stav prejednáwanej právnej veci a dopustil sa viacerých pochybení.

Na základe uvedených skutočností, sťažovateľ konštatuje, že nie je zabezpečená jeho spravodlivá ochrana práv a právom ochránených záujmov, čím dochádza k porušovaniu § § 1, 2 O. s. p. označenými súdmi.“

Sťažovateľ k porušeniu základných a iných práv najvyšším súdom uviedol:

„Je nepochybné, že ani dovolací súd pri svojom rozhodovaní nekonal v súlade so zákonom. Listinné dôkazy jednoznačne potvrdzujú, že sú vážne dôvody a preukázateľné skutočnosti, ktoré nasvedčujú, že podanie dovolania je opodstatnené. Boli splnené podmienky dovolania a to podľa § 237 písm. f) O. s. p., lebo navrhovateľovi – sťažovateľovi ako účastníkovi konania postupmi súdov sa odňala možnosť konať pred súdom, a tak nemohlo dôjsť ani k zisteniu skutočného stavu prejednáwanej veci v súlade so zákonom.“

K porušeniu základných a iných práv Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sťažovateľ uviedol:

„Sťažovateľ je toho názoru, že odmietnutím jeho podnetu na predloženie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom SR došlo k hrubému porušeniu zákonnosti, k porušeniu občianskych a ústavných práv sťažovateľa...“

V označených súdnych konaniach v predmetnej právnej veci došlo k naplneniu podmienok podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p., t. j. sťažovateľovi ako účastníkovi konania bola postupom súdov odňatá možnosť konať napríklad pred odvolacím súdom.

Došlo aj k porušeniu zákonných povinností podľa zákona o prokuratúre, najmä § 5 citovaného zákona. Sťažovateľ konštatuje, že zo strany prokuratúry nedošlo k ochrane práv

sťažovateľa a zákonom chránených záujmov, pričom nepreskúmali avizované porušenie zákonnosti a nevykonali účinné opatrenie na odstránenie avizovaných porušení ústavy.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd postupom a vydaním uznesenia č. 1 Cdo 145/2010 zo dňa 25. 03. 2011 porušil právo Ing. T. L. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1 Cdo 145/2010 zo dňa 25. 03. 2011 zrušuje

3. Krajský súd v Bratislave postupom a vydaním rozsudku č. k. 14 Co 497/2008-322 zo dňa 11. mája 2010 porušil právo Ing. T. L., aby sa jeho vec verejne prerokovala a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 497/2008-322 z 11. mája 2010 vo výroku o potvrdení rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 15 C 127/2005-264 z 31. 01. 2008. zrušuje.

5. Okresný súd Bratislava I. postupom a rozsudkom č. k. 15C 127/2005-264 z 31. 01. 2008 porušil právo Ing. T. L. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

6. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 15 C 127/2005-264 z 31. 01. 2008 zrušuje.

7. Ing. T. L. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 6 666.- € ..., ktoré mu Okresný súd Bratislava I je povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

8. Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť JUDr. O. K., advokátke do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 587,40 €...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa a na odvolanie sťažovateľa krajský súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu.

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP“) a ktoré odôvodnil dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP.

Podľa § 237 OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 241 ods. 2 OSP dovolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu neprípustnosti.

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľa postupom a uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ namieta porušenie označených základných a iných práv postupom a uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu, a porušenie svojich práv vidí v podľa neho nesprávnom závere najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 237

písm. f) OSP teda z dôvodu, že v konaní došlo k vade spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP (ako aj o neprípustnosti dovolania podľa ustanovení § 237 a § 239 OSP z dôvodu, že dovolaním napadnutý rozsudok nemá znaky rozsudkov uvedených v týchto ustanoveniach) sa nevyznačuje arbitrárnosťou, pričom argumentácia sťažovateľa uvedená v jeho sťažnosti nie je spôsobilá spochybniť správnosť záverov najvyššieho súdu, ktoré najvyšší súd vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnil, keď uviedol:

„Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní namietané neboli avdovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či odvolací súd (ne)odňal dovolateľovi možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie procesné nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnemu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania. Dovolací súd nezistil pochybenie zo strany prvostupňového a ani odvolacieho súdu. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O procesnú vadu v zmysle tohoto ustanovenia ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť, či doplňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované, dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, §

131, § 211, § 215 O. s. p.). Zároveň podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. v znení zákona č. 384/2008 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, hl súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O. s. p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že a/ odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa (v dôsledku čoho nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie), b/ súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania, c/ povaha prejednáwanej veci nenasvedčovala, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem. Podľa názoru dovolacieho súdu teda nič nebránilo odvolaciemu súdu predmetnú vec rozhodnúť bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku boli pritom účastníci riadne upovedomení (§ 156 ods. 3 O. s. p.). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa v danom prípade nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom.

Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednáwanej veci nejde)...

Obdobne tieto závery platia i pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Odporca v dovolaní namietal, že napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení vecí (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.)... Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod vtom zmysle, že ho možno uplatniť v procesné prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytykaná skutočnosť by mohla mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nezakladala by ale prípustnosť dovolania. Opodstatnenosť uplatnenia

dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. môže dovolací súd posudzovať len ak je tento dovolací dôvod uplatnený v procesne prípustnom dovolaní. Keďže navrhovateľom bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.“

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným postupom a uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom označenými základnými a inými právami neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľa postupom a rozsudkom krajského súdu

Podľa aktuálnej judikatúry ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku sa považuje ústavná sťažnosť za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie tejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09).

V súlade s uvedenou aktuálnou judikatúrou a vzhľadom na to, najvyšší súd sa nezaoberal meritórnym preskúmaním postupu a rozsudku krajského súdu na základe sťažovateľom podaného dovolania, ktoré bolo odmietnuté ako procesne neprípustné, bola

zachovaná v tomto prípade lehota na podanie sťažnosti proti tomuto rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ vidí porušenie označených základných a iných práv postupom a rozsudkom krajského súdu v obdobnom tvrdení, ktorým dôvodil aj prípustnosť a dôvodnosť dovolania proti tomuto rozsudku, a to, že mu bola odňatá možnosť konať pred krajským súdom tým, že krajský súd vo veci rozhodol a vyhlásil svoj rozsudok bez nariadenia pojednávania napriek tomu, že sťažovateľ na výzvu okresného súdu oznámil, že nesúhlasí s prejednaním a rozhodnutím veci odvolacím krajským súdom bez pojednávania.

Podľa sťažovateľa v dôsledku jemu takto odňatej možnosti konať pred súdom krajský súd dospel k neprávnyim skutkovým a právnym záverom vo veci, keď potvrdil zamietavý rozsudok okresného súdu, a nesprávnym záverom o absencii procesných pochybení okresného súdu v prvostupňovom konaní.

Sťažovateľ ďalej vytýkal krajskému súdu nedostatočné odôvodnenie jeho rozsudku jednak z dôvodu, že sa nevysporiadal s tým, že napriek oznámeniu sťažovateľa o tom, že trvá na pojednávaní pred odvolacím súdom, pojednávanie nariadené nebolo.

Nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu videl sťažovateľ aj v tom, že krajský súd sa relevantne nevysporiadal so všetkými ním uvedenými dôvodmi v jeho odvolaní jednak vo vzťahu k namietaným skutkovým a právnym záverom okresného súdu, ako aj vo vzťahu k namietaným procesným pochybeniam okresného súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný postup a rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

«Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že nie je dôvod ani na zmenu, ani na zrušenie rozhodnutia prvostupňového súdu. Prvostupňový súd náležite zistil skutkový stav veci (§ 120 O. s. p.), vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným

spôsobom odôvodnil (§ 157 O. s. p.), na ktoré odôvodnenie poukazuje i odvolací súd (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

K tomuto názoru dospel odvolací súd po tom, ako sa podrobne oboznámil s výsledkami dokazovania na prvostupňovom súde, ako aj s jeho skutkovými a právnymi závermi. Predmetom sporu bolo určenie, že došlo k porušeniu zákazu diskriminácie a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200 000,- Sk. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že v spornom výberovom konaní došlo k jeho priamej alebo nepriamej diskriminácii v zmysle ustanovenia § 13 ods. 3 Zákonníka práce, v znení zákona č. 311/2001 Z. z.. Podstatou citovaného ustanovenia je vymedzenie priamej diskriminácie zamestnanca v porovnaní so zaobchádzaním s inými zamestnancami a aj nepriamej diskriminácie zamestnanca navonok neutrálnym pokynom, rozhodnutím alebo praxou, ktoré však nie sú primerané alebo objektívne nevyhnutné a znevýhodňujú zamestnanca v porovnaní s ostatnými. Porušenie zásady rovnakého zaobchádzania nemožno spájať len so subjektívnym pocitom dotknutej osoby (jeho psychickou reakciou), ale aj objektívne v tom zmysle, že intenzitu nepriaznivého následku, napríklad v znížení dôstojnosti, by pociťovala v obdobnej situácii spravidla každá osoba. Sporného výberového konania sa zúčastnili dvaja uchádzači, navrhovateľ a JUDr. Štefan Linder. Pri odbornom teste navrhovateľ nedosiahol potrebný počet bodov, čo bolo podmienkou jeho účasti na osobnom pohovore s členmi výberovej komisie. JUDr. Linder v odbornom teste získal potrebný počet bodov a podmienky na ústny pohovor splnil. Výsledok výberového konania bol navrhovateľovi oznámený v súlade s čl. 4 ods. 1 služobného predpisu č. 2/2003. Odporca postupom vo výberovom konaní dodržal princíp rovnakého zaobchádzania, pretože zloženie výberovej komisie bolo rovnaké u oboch uchádzačov, v písomnom teste na overenie odborných znalostí mali obaja uchádzači rovnaké otázky a taktiež bol rovnaký okruh tém osobného pohovoru. Navrhovateľ sa žalobným návrhom domáhal vyslovenia, že bolo porušené jeho právo rovnakého zaobchádzania v tomto konkrétnom výberovom konaní. V žalobnom návrhu však porovnáva podmienky sporného výberového konania s iným výberovým konaní na úseku kontroly a poukazuje na to, že vo výberovom konaní, ktorého sa zúčastnil boli zostavené otázky z 15-tich zákonov a v inom výberovom konaní len z 10-tich zákonov. Hodnotí aj obsah otázok v odbornom teste, ktoré podľa jeho názoru nesúviseli s predmetom činnosti

štátnozamestnaneckého miesta, ktorého sa sporné výberové konanie týkalo. Tvrdenia navrhovateľa, že odborný test bol zostavený tak, aby ho nemohol úspešne absolvovať, zostali len v rovine jeho tvrdenia. Podstatné je, že úplne rovnaké otázky dostal v odbornom teste aj druhý uchádzač, ktorý odborný test urobil na dostatočný počet bodov. Obtiažnosť odborného testu nemôže zakladať nerovnaké zaobchádzanie účastníkov výberového konania, pokiaľ ho musia absolvovať za rovnakých podmienok všetci uchádzači. Na tejto skutočnosti nič nemení ani sled udalostí na pracovisku u odporcu pred účasťou navrhovateľa vo výberovom konaní, ktoré navrhovateľ popísal v priebehu súdneho konania a ktoré podľa jeho názoru spôsobili jeho postavenie na pracovisku „ako nežiadúcej osoby“. Tieto udalosti založili subjektívny pocit navrhovateľa a jeho indicie, že bol vo výberovom konaní účelovo diskriminovaný, ale bez preukázania dôkazov, že k tomu aj skutočne došlo.

Odvolacie námietky navrhovateľa, týkajúce sa údajných procesných pochybení prvostupňového súdu, aj tieto odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené. Neobstojí námietka, že navrhovateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom. Zo súdneho spisu vyplýva, že na pojednávaní konanom dňa 3. 10. 2006 (č. l. 88 až 92), bolo v zápisnici zachytené obsiahle vyjadrenie navrhovateľa k predmetnému sporu. Taktiež na pojednávaní konanom dňa 31. 1. 2008 (č. l. 254 až 262) súd umožnil navrhovateľovi uvádzať všetky skutočnosti, ktoré považoval za dôležité, bolo mu umožnené klásť otázky svedkom, vyjadrovať sa k svedeckým výpovediam. Zápisnice z pojednávania nepreukazujú tvrdenia navrhovateľa, že by nemal možnosť vyjadriť sa k sporu, predniesť svoje návrhy a názory na vykonané dokazovanie. Podľa § 40 ods. 3 O. s. p. predseda senátu alebo samosudca opravi v zápisnici chyby v písaní a iné zrejme nesprávnosti. Predseda senátu alebo samosudca rozhoduje aj o návrhoch na doplnenie zápisnice a o námietkach proti jej zneniu. Každá námietka účastníka konania proti zneniu zápisnice, vedeniu konania alebo správania účastníkov konania, ktorej súd nevyhovел, musí byť v zápisnici uvedená. Zo zápisnice o priebehu pojednávania zo dňa 31. 1. 2008, odvolací súd mal za preukázané, že navrhovateľ voči vedeniu pojednávania a priebehu dokazovania nepodal žiadnu námietku. Neobstojí ani tvrdenie navrhovateľa, že súd prvého stupňa neoboznámil účastníkov s jeho doplnením žalobného návrhu zo dňa 20. 8. 2007, označené ako Doplnok č. 1/07 k žalobe podanej dňa 4. 5. 2005.. V zápisnici z pojednávania na strane 2, posledný odsek (č. l. 255) je uvedené, že „súd oboznamuje s podaním návrhu z 20. 8. 2007 a skutočnosťami

uvedenými tam, ktoré sú relevantné pre rozhodnutie súdu ako i so zmenou petitu, ktorá bola navrhovateľom doručená 20. 8. 2007 i s prílohami.“ Je teda zrejme, že súd prvého stupňa na tomto pojednávaní oboznámil prítomných účastníkov s doplnením žaloby, ako aj s jej prílohami. Zároveň pripustil zmenu petitu v zmysle návrhu zo dňa (č. l. 256). Neobstojí ani námietka, že súd nesprávne právne posúdil vec, pričom nevykonal žiadne navrhované dôkazy. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania zo dňa na strane 8 (č. l. 261) po poučení súdu podľa § 120 ods. 4 O. s. p., predstúpil navrhovateľ, ktorý sa vyjadril tak, že pokiaľ súd pre svoje rozhodnutie bude brať do úvahy všetky listiny, ktoré sú súčasťou spisu, ďalšie návrhy na dokazovanie nemá. Podľa § 120 ods. 4 O. s. p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a. Odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ na otázku súdu, či má ďalší návrh na dokazovanie neuviedol, že má návrhy na doplnenie dokazovania. K tvrdeniu navrhovateľa, že zo strany súdu došlo k porušeniu ustanovenia § 156 ods. 1 O. s. p. z dôvodu, že odôvodnenie, ktoré nasledovalo po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa malo vychádzať zo zákona č. 365/2004 Z. z., odvolací súd poukazuje na to, že ide opätovne o tvrdenie navrhovateľa, ktoré nebolo podložené relevantným dôkazom. Odporca v podanom vyjadrení k odvolaniu tvrdí opak. Neobstojí ani odvolacia námietka, že odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje náležitosti podľa § 157 ods. 2 O. s. p., nie je v ňom uvedené, prečo súd nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, je jednostranné, neobjektívne! V odôvodnení napadnutého rozsudku súd výslovne uviedol čoho sa navrhovateľ domáha a z akých dôvodov, vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. K tvrdeniu navrhovateľa, že v odôvodnení rozsudku nie je uvedené, prečo súd nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, je potrebné uviesť, že žiadne ďalšie dôkazy, ako už bolo uvedené, neboli navrhnuté navrhovateľom a ani odporcom. K ďalšej námietke navrhovateľa, že napadnutý rozsudok mu nebol doručený v lehote 30 dní odo dňa vyhlásenia, odvolací súd konštatuje, že táto skutočnosť nemôže byť dôvodom na podanie odvolania. Navyše zo spisu vyplýva, napadnutý rozsudok bol písomne vyhotovený 28. 2.

2008, pričom bol vyhlásený dňa 31. 1. 2008, teda 30-dňová lehota uplynula 1. 3. 2008 (v sobotu). V nasledujúci pracovný deň, v pondelok 3.3.2008, bol napadnutý rozsudok v zákonnej lehote expedovaný. K tvrdeniu navrhovateľa, že došlo k porušeniu ustanovenia § 117 ods. 1 O. s. p. v tom, že sudkyňa neurobila vhodné opatrenie na úspešné vykonanie dôkazov, kedy svedkovia vo väčšine prípadov odpovedali neviem, nepamätám si, nespomínam si, nie som si vedomý a pod., odvolací súd poukazuje na to, že význam svedeckej výpovede spočíva v osobnom vypočutí svedka a súd v žiadnom prípade nesmie ovplyvňovať obsah jeho výpovede. Navrhovateľ namietal, že sudkyňa porušila ustanovenie § 123 O. s. p. v tom, že ako účastník konania nemohol si uplatniť právo na vyjadrenie sa k návrhu na dokazovanie a k všetkým dôkazom, ktoré boli vykonané. Z protokolácie zápisnice na pojednávaní dňa 31. 1. 2008 je zrejme, že sa vykonávali dôkazy, ktoré navrhol sám navrhovateľ. Na strane 4 a 6 predmetnej zápisnice (č. l. 257 až 259) je zaprotokolované vyjadrenie navrhovateľa k jednotlivým vykonaným dôkazom, z čoho vyplýva, že počas celého pojednávania mal možnosť sa k prejednávanej veci vyjadriť. Navrhovateľ k priebehu pojednávania nevzniesol žiadnu námietku. K ďalšej námietke navrhovateľa, že nie je zrejme, či právny zástupca odporcu predložil súdu vyčíslené trovy v lehote troch dní od vyhlásenia rozsudku, poukazuje odvolací súd na skutočnosť, že právny zástupca odporcu vyčísľil trovy právneho zastúpenia podaním zo dňa 4. 2. 2008, ktoré bolo dané na poštovú prepravu 4. 2. 2008 (pondelok). Podľa § 151 ods. 1 veta druhá O. s. p. účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia. Z uvedeného je zrejme, že právny zástupca odporcu vyčísľil trovy konania do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku, teda tak, ako je uvedené v citovanom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.»

Po preskúmaní napadnutého postupu a rozsudku krajského súdu ústavný súd nezistil, že by skutkové a právne závery krajského súdu mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o závery, ktoré sa nevyznačujú arbitrárnosťou a sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným postupom a rozsudkom krajského súdu a sťažovateľom označenými základnými a inými právami neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľa postupom a rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu a jeho rozsudok boli preskúmateľné na základe dostupného riadneho opravného prostriedku (prípustného odvolania), ktorý sťažovateľ aj využil, a preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

V závere ústavný súd dodáva, že súc viazaný petitom sťažnosti nebol daný zákonný dôvod na to, aby posudzoval tú časť odôvodnenia sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie ním označených základných a iných práv aj postupom generálnej prokuratúry, resp. krajskej prokuratúry pri vybavení jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu, keďže tieto námietky sťažovateľa neboli priemietnuté do petitu jeho sťažnosti ani do označenia subjektov, proti ktorým sťažnosť smerovala.

Ústavný súd napriek tomu v tejto súvislosti uvádza, že na vyhovenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny

prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť.

Aj vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03). Z toho dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 14/04).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011